సీరియల్ ప్రారంభం!

రక్తపుటేర్లు

వసుంధర

(మొదటి భాగము)

ఆమె తెల్లని చీర కట్టింది. చీరమీద అందంగా కుట్టిన ఎర్రనిపూలు ఆమె జడలో తెల్లనిపూలు. సువాసనలు విరజిమ్మే మల్లెలవి.

చీరమీద పూలకు కలిసేలా ఎర్ర రంగు జాకెట్ వేసుకున్నదామె. ఆమె అందాన్ని ఆ జాకెట్ ద్విగుణీకృతం చేసింది. ఆమె చేతికి రంగు రంగుల గాజులు. ఆ గాజుల గలగలలు ఆమె చేతినుండి వచ్చిన కారణంగానే మధుర సంగీతంలా ఉన్నాయనిపిస్తుంది.

సృష్టిలో అందానికి మారు రూపంలా ఉన్న ఆమె శరీరాన్నలంకరించిన ప్రతి వస్తువూ తనకే ఒక కొత్త అందాన్ని సంతరించుకుంది.

అయితే—

ఆమె కళ్ళలో మాత్రం దిగులు వుంది.

ఆ దిగులుచూసి ఏ మగవాడూ భరించలేడు. ఆ కళ్ళలో ఉత్సాహం కనిపించడంకోసం ఏంచేయమన్నా చేస్తాడు. స్వర్గానికి వెళ్ళి అమృతం తీసుకొస్తాడు. పాతాళానికి పోయి మణులు సంపాదిస్తాడు. ఆమెను ఈ ప్రపం

చానికే పట్టమహిషిని చేయాలనుకుంటాడు. అవసరమైతే అందుకు రక్తపుటేర్లు ప్రవహింపజేస్తాడు.

ఆమె పేరు జాహ్నవి.

జాహ్నవి సిరిసంపదల్లో పుట్టి పెరగలేదు. కానీ డబ్బుకు లోటెరుగకుండా పెరుగుతూ వచ్చింది. తండ్రికి ఇద్దరే సంతానం. జాహ్నవి అన్న సుకుమార్ చదువు పూర్తికావస్తోంది. తండ్రి రఘురాంకు వెయ్యి రూపాయల జీతం. స్వంతిల్లు. తల్లి కృష్ణవేణమ్మకు పుట్టింటివారిచ్చిన రెండెకరాల మాగాణి వుంది.

పిల్లలిద్దరూ అల్లారుముద్దుగా పెరిగారు. అలాగని గారాబంతో చెడిపోలేదు. సుకుమార్‌కు డొనేషన్ లేకుండానే ఇంజనీరింగు కాలేజీలో సీటు వచ్చింది. జాహ్నవి ఈ ఏడాదే బియ్యే మొదటి సంవత్సరంలో చేరింది.

"ఎక్కడికే—బయల్దేరావ్?" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

"గార్డెన్‌కమ్మా!" అంది జాహ్నవి.

గార్డెన్ అంటే తోటకాదు. మైసూరులో బృందావన్ గార్డెన్స్‌కు సరిపోలకపోయినా ఆ ఊరికి అందమైన పార్కు మయూరా గార్డెన్స్. ఊళ్ళో అంతా ఆ పార్కును గార్డెన్ అని పిలుస్తారు.

తల్లి ఇంకేమీ అడగలేదు. జాహ్నవి కాయింట్లో అంక్షలేమీ లేవు. ఆమె అవునన్నది ఎవరూ కాదనరు. ఎవరూ కాదనే పని ఆమె చేయదని అందరి నమ్మకం.

అయితే గార్డెన్‌లో జాహ్నవి ఏమిచేస్తుందో తల్లికి తెలియకపోలేదు. అయినా ఆమెకు బెంగ, భయంలేదు.

"సరే—వెళ్ళి త్వరగా వచ్చేసెయ్—" అంది కృష్ణవేణమ్మ.

అప్పుడు సాయంత్రం అయిదయింది. ఇంట్లో రఘురాం కానీ, సుకుమార్ కానీ లేరు. కృష్ణవేణమ్మ ఒక్కతే వుంది. ఒక్కతే వుండడం ఆమెకు కొత్తేమీ కాదు. అందులోనూ గత ఆరుమాసాలుగా ఇదామెకు మరీ అల వాటయింది. ఎందుకంటే జాహ్నవి ఆరుమాసాలుగా ఒక్కరోజు కూడా విడవకుండా గార్డెన్‌కు వెళ్ళి వస్తోంది.

జాహ్నవి గార్డెన్ చేరుకుని తను ఎప్పుడూ కూర్చునే చోటుకు వెళ్ళింది. అప్పుడే అక్కడ ప్రతాప్ ఎదురు చూస్తున్నాడు.

జాహ్నవిని చూస్తూనే ప్రతాప్ కళ్ళలో వెలుగు కని పించింది. కానీ ఆమె కనులలో దిగులు మాయంకాలేదు.

"ప్రతాప్‌కి నేనంటే ఎంత ప్రేమ?" అనుకుంది జాహ్నవి—"ఒక్క రోజు కూడా నాకంటే ఆలస్యంగా రాడు. తనకంటే ముందు వచ్చే అవకాశం రానివ్వడు. పొరపాటున కూడా తనను పరుష వాక్యం అనడు—"

"కానీ ఏం లాభం?"—ఆమె నిట్టూర్చింది. కళ్ళలో దిగులు రెట్టింపయింది.

ఆమె అతడి పక్కన కూర్చుంది.

"జాహ్నవీ! రోజూ నిన్నిలా చూసే అవకాశం ఒక్క గంటసేపు లభిస్తే చాలు. ఎన్నేళ్ళయినా హాయిగా జీవిస్తాను. ఒక్కరోజు నువ్విలా కనపించక పోతే చచ్చిపోతాను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"మనమిద్దరం కలిసి చచ్చిపోయినా బాగుండేది!" అంది జాహ్నవి.

"ప్లీజ్ — అంతమాటనకు జాహ్నవీ!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావు. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. మన పెళ్ళికి అడ్డేమిటో నాకు అర్థంకావడం లేదు—" అంది జాహ్నవి.

"అడ్డు ఎవరో కాదు— నే నే!" అన్నాడు ప్రతాప్.

జాహ్నవి నిట్టూర్చింది.

"జాహ్నవీ—నువ్వు దేవకన్యవు. శాపవశాన మానవ కాంతవయ్యావు. అయితే మహారాజుల ఇంట్లో పుట్టవలసినదానివి పొరపాటున మధ్యతరగతి కుటుంబంలో పుట్టావు. ఆ పొరపాటును ఆసరాగా చేసుకుని నిన్ను పెళ్ళాడే అర్హత నాకున్నదనుకునేటంత మూర్ఖుడిని కాదు నేను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"కానీ ఎంతో కొంత మూర్ఖుడివే నువ్వు! నేను దేవకన్య నే అనుకో—రాజకుమారి నే అనుకో! కానీ ఆ దేవకన్య, రాజకుమారి చిన్నప్పట్నించీ నిన్నే కోరుకుంటోంది. కాదని ఎందుకంటావు? నాకు మనోవ్యధ నెందుకు కలిగిస్తావు?"

"ప్లీజ్ జాహ్నవీ! నన్ను ఎన్నైనా తిట్టు. భరిస్తాను. మూర్ఖుడివని అను. ఒప్పుకుంటాను. కానీ నీకు మనోవ్యధ కలిగిందని మాత్రం అనొద్దు. భరించలేను. ప్లీజ్—ఆ మాట అనొద్దు—" ప్రతాప్ కళ్ళలో బాధ కనిపించింది.

"నాలో నీక్కనిపించిన లోపమేమిటి?" అంది జాహ్నవి.

"లోపం నాది. నీది కాదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏమిటా లోపం—" అంది జాహ్నవి.

"అది చెప్పలేను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"కాదు. ఈరోజదేమిటో నేను తెలుసుకునితీరాలి!"

"ఏమిటి ఈ రోజు ప్రత్యేకత?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"మా నాన్నగారూళ్ళో లేరు. తెలుసా నీకు?"

"తెలియదు. మీ యింట్లో నీ గురించి తప్ప ఇంకేమీ తెలుసుకోను నేను...."

"ఆయన ఢిల్లీ వెళ్ళారు — నాకు పెళ్ళికొడుకును తేవడం కోసం!"

ప్రతాప్ ఒక్క క్షణం మాట్లాడలేదు. అతనోసారి అసహనంగా లేచి నిలబడి ఏమనుకున్నాడో మళ్ళీ కూర్చున్నాడు. ఓసారి నుదురు రుద్దుకున్నాడు. తనలోని భావాలను అదుపు చేసుకుంటున్నాడని చూడగానే ఎవరైనా గ్రహించవచ్చు.

"అయితే పెళ్ళిచూపులు జరుగుతాయన్నమాట!"

"అవును."

"పెళ్ళికొడుకు నచ్చితే ఏం చేస్తావు?"

"ఏం చేయమంటావు? నువ్వే చెప్పు!"

"పెళ్ళికి ఒప్పుకోవద్దు—"

ఉన్నట్టుండి జాహ్నవి కళ్ళల్లోని దిగులు మాయమై ఆ స్థానంలో చురుకుదనం కనిపించింది—"నువ్వు వద్దంటే పెళ్ళికేం కర్మ — పెళ్ళిచూపులకే ఒప్పుకోను. అయితే కారణమేం చెప్పాలో చెప్పు!"

"పెళ్ళికొడుకు నచ్చలేదని చెప్పు!"

"అప్పుడు నాన్న ఇంకో పెళ్ళి సంబంధం తీసుకొస్తారు—"

"అప్పుడూ ఇలాగే చెయ్యి—"

"ఎప్పుడూ అలాగే చేస్తాను. కానీ ఇదంతా ఎందుకోసం?"

ప్రతాప్ దిగులుగా అయిపోయాడు—"ఏమో—

నాకే తెలియదు—"

"అలాగనకు ప్రతాప్!" అంది జాహ్నవి—"ఇదంతా మన పెళ్ళికోసమని ఒక్కమాట చెప్పు. నేను సంతోషిస్తాను...."

"నీతో అబద్ధం చెప్పలేను జాహ్నవీ!"

"మన పెళ్ళి అబద్ధమెందుకవుతుంది?"

"అది నా లోపం—"

"ఏమిటా లోపం?" తీవ్రంగా అంది జాహ్నవి.

"అది చెప్పుకోలేనిది!"

"అలాగంటే కుదరదు. చెప్పితీరాలి—"

"ప్లీజ్—జాహ్నవీ—ఆ విషయం నన్నడగొద్దు—"

"అడగొద్దంటే నేను చచ్చిపోతాను—"

"అడిగితే నేను చచ్చిపోతాను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

జాహ్నవి అతడివంక తెల్లబోయి చూసింది. ప్రతాప్ కొద్దిగా వణుకుతున్నాడు. అతనెందుకు వణుకుతున్నాడో ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

"జాహ్నవీ! ఏ మగవాడూ ఆడదానిముందు ఒప్పుకోలేని లోపమది! చెప్పుకుందుకు సిగ్గుపడవలసిన లోపమది—నేను ఎలా చెప్పుకోగలను? నా నోటితో అది చెప్పించాలని చూడకు. నువ్వు బలవంత పెడితే ఏమైనా చేయగలను నేను. ఆ లోపం నీతో చెప్పుకున్నాక మాత్రం—నువ్వు బలవంత పెట్టినా బ్రతకలేను నేను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఓ. కే. ప్రతాప్! నేను వెళుతున్నాను. మనం పార్కులో కలుసుకోవడం ఇదే ఆఖరుసారి! బహుశా పెండ్లి శుభలేఖలు వేసేకనే మనం మళ్ళీ కలుసు

కుంటామేమో!" అంటూ లేచింది జాహ్నవి.

"జాహ్నవీ—నువ్వు నన్ను అసహ్యించుకుంటున్నావు కదూ!"

"లేదు...."

"నామీద నీకు కోపం వచ్చింది కదూ—"

"లేదు—"

"మరి నన్ను మళ్ళీ కలుసుకోనని ఎందుకంటున్నావు?"

"ఎందుకా?" అని ఆగిపోయింది జాహ్నవి. ప్రతాప్ కారణంగా ఆమెకు మనోవ్యధ కలుగుతోంది. ఆ వ్యధ ఆమె భరించలేకపోతోంది. అతడి సమక్షంలో ఆ వ్యధ మరింత ఎక్కువవుతోంది. అయితే ఆ విషయం చెబితే ప్రతాప్ బాధపడతాడు. తన కారణంగా జాహ్నవికి వ్యధ కలిగినా సహించలేడతను. ఒకసారి ప్రతాప్ ఏమన్నాడో ఆమెకు బాగా జ్ఞాపకముంది.

"జాహ్నవీ—నువ్వు నన్ను తిడితే కోపం వస్తుంది. మళ్ళీ నేనూ తిట్టాలనుకుంటాను. కానీ అలా చేయను. ఎందుకో తెలుసా? నా తిట్లు నీ వంటికి ములుకుల్లా గుచ్చుకుంటున్నట్లూ నీ శరీరం కమిలిపోయినట్లూ నాకు అనుభూతి కలుగుతుంది. వెంటనే నిగ్రహించుకుంటాను-"

ఇంతగా తనను ప్రేమించే ప్రతాప్ పెళ్ళిమాట రాగానే ఎందుకు బెదిరిపోతాడు?

"జాహ్నవీ-చెప్పవేం? మరి నన్ను మళ్ళీ కలుసుకోనని ఎందుకనుకుంటున్నావు?"

"నీలోని లోపమేమిటని నేను నిన్ను అడగను. నేను కలుసుకోకపోవడానికి కారణం నువ్వవడగొద్దు. సరేనా?" అని అక్కణ్నించి విసవిసా నడిచివెళ్ళిపోయింది జాహ్నవి.

కూతురు ఇంటికి రోజూకంటే పెందరాళే వచ్చినట్లు గురించి ఆశ్చర్యపడింది కృష్ణవేణమ్మ. అయితే జాహ్నవి కళ్ళలో దిగులు మాత్రం అలాగే వుండడం చూసి ఆమె జాలిగా నిట్టూర్చింది.

కూతురి కళ్ళలోని దిగులు మాయం కావాలని ఆమె కోరుకుంటున్నది.

* * *

గార్డెన్ నుంచి ప్రతాప్ తిన్నగా ఓ బంగళాకు వెళ్ళాడు.

బంగళా చిన్నదే కానీ అందమైనది. చుట్టూ తోట ఉన్నది. తోటచుట్టూ ప్రహరీ గోడ ఉన్నది.

గేటు దగ్గర వాచ్ మన్ తో — "అయ్యగారున్నారా?" అనడిగాడు ప్రతాప్. ఉన్నారంటూనే గేటు తెరిచాడు వాచ్ మన్.

అయ్యగారు లోపల హాల్లో ఉన్నాడు. ఆయన ముందు ఓ అందాల సుందరి ఇంచుమించు నగ్నంగా ఉండి తన అందాలను ప్రదర్శిస్తోంది. అయ్యగారు దీక్షగా ఆ ప్రదర్శనను చూస్తున్నాడు.

అయ్యగారి వయసు పాతికేళ్ళకు మించదు. మనిషి బాగున్నాడు. చూడగానే డబ్బున్నవాడనీ, డబ్బు అతణ్ని పెంచిందనీ తెలుస్తుంది. అతడి ముఖానికి అందాన్నిచ్చినవి అన్నింటికీ మించి మీసాలు! సుందరి అందాలు ప్రదర్శిస్తూంటే అతడిచేయి మీసంమీద నే ఉంది.

అడుగుల చప్పుడు విని ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాడు అయ్యగారు. ప్రతాప్ ని చూస్తూనే— "ఓహ్—నువ్వా ప్రతాప్—కొత్త పిట్ట వచ్చింది. ఎలా ఉందో చెప్పు!" అన్నాడు.

ప్రతాప్ సుందరివంక చూడనైనా చూడలేదు—"సురేష్—నువ్వు తెచ్చుకున్న పిట్ట గురించి నన్నెందుకడుగుతావు?" అన్నాడు.

"ఎందుకేమిటి? నువ్వు నా అంతరంగికుడివి. నీకు నచ్చితే ఆ పిట్ట నీదే అవుతుంది—" అన్నాడు సురేష్.

అప్పుడు ప్రతాప్ ఆ సుందరిని చూశాడు—"థాంక్స్ వద్దులే!" అన్నాడు తడబడుతూ. అప్రయత్నంగా అతడి కళ్ళు మూతలుపడ్డాయి.

"అలా కళ్ళు మూసుకుంటావేం? అనుభవానికి అక్కర్లేకపోతే పోయె — అందాన్ని చూడ్డానికేం...." అన్నాడు సురేష్.

ప్రతాప్ కళ్ళు తెరవలేదు—"నాలోని లోపం నీకు తెలియదు. ముందామెను పక్కగదిలోకి పంపించు. అప్పుడే నేనేమైనా మాట్లాడగలిగేది!"

సురేష్ సుందరికి సైగచేశాడు. ఆమె అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది—"ఊఁ ఇప్పుడు కళ్ళు తెరు—" అన్నాడతను.

ప్రతాప్ కళ్ళు తెరిచి — "అమ్మయ్య!" అని నిట్టూర్చాడు.

"ఏమిటి బాబూ—నాకు తెలియని నీలోని ఆ లోపం. ఒకసారి చెబితే వింటాను...." అన్నాడు సురేష్.

"అసలు ఆడదాన్ని చూస్తేనే నిగ్రహించుకోవడం కష్టం నాకు. అంగులోనూ ఇలా చూస్తే చెప్పనే అక్కర్లేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"దాన్ని లోపం అనరు—ఆవేశం అంటారు—" అన్నాడు సురేష్.

"ఆవేశం కూడా ఒక లోపమేనని నా అభి

ప్రాయం—''

సురేష్ మాటమారుస్తూ—"సరే—ఇంతకీ నా పిట్ట మోహం చూసేవా, లేదా? అందంగా వుందంటావా?" అన్నాడు.

"రాజును చూసిన కళ్ళతో మొగుణ్ని చూసినట్లుంది" అన్నాడు ప్రతాప్

"ఓహ్—నువ్వు జాహ్నవిని కలుసుకుని వస్తున్నావు కదూ—అవునులే—అందంలో ఎవరైనా ఆమె తర్వాతనే కదా—" అన్నాడు సురేష్.

"అందుకు సందేహంలేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏమిటి విశేషాలు?"

"చాలా పెద్ద విషయమే!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"చెప్పు!" అన్నాడు సురేష్ కుతూహలంగా.

"జాహ్నవి ఇంక నన్ను కలుసుకోనంది. మళ్ళీ కలుసుకున్నప్పుడు పెళ్ళి శుభలేఖ ఇస్తానంది!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అలాగా—వరుడు ఎవరట?"

"ఇంకా తెలియదు. వాళ్ళ నాన్నగారు ఢిల్లీ వెళ్ళాడు. పెళ్ళికొడుకును తీసుకురావడానికి—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అంటే — రాజకుమారి జాహ్నవికి — రాజధాని నుంచి వస్తున్నాడన్నమాట— పెళ్ళికొడుకు—"

"అవును—''

"జాహ్నవి— పెళ్ళికొడుకు ఫోటో చూసిందా?"

"లేదు—"

"అయితే పెళ్ళిచూపులయ్యేదాకా ఇంకా ఏమీ తెలియదు. జాహ్నవికి నచ్చే పెళ్ళికొడుకు నేను తప్ప

ఈ భూప్రపంచంలో ఇంకొకడుంటాడని నేననుకోను—"
అన్నాడు సురేష్.

ప్రతాప్ ఇబ్బందిగా సురేష్ వంక చూశాడు. అతను ఓసారి చేతులతో నుదురుమీద రాసుకున్నాడు. ఆవేశాన్ని అదుపులోకి తెచ్చుకున్నాడనిపిస్తుంది. తర్వాత వీలైనంత నెమ్మదిగా—"నువ్వు నీ వైపునించే ఆలోచిస్తున్నావు—" అన్నాడు.

"అంటే?"

"జాహ్నవి ఆ ఇంట అల్లారు ముద్దుగా పెరిగింది. తలిదండ్రులకు ఒక్కర్తే కూతురు. వారామెకు అన్యాయం తలపెట్టరు. పెళ్ళి సంబంధం చూశారంటే వరుడామెకు అన్నివిధాలా తగినవాడే అయుండాలి. తనకు పూర్తిగా సంతృప్తికలిగినాకనే రఘురాంగారు వరుణ్ని పిలవడానికి ఢిల్లీ వెళ్ళివుంటారు. పెళ్ళిచూపులంటే అది ఇరుపక్షాలా అని కాదు అర్థం. అది వరుడు వధువును ఎన్నిక చేసే కార్యక్రమం. వరుడు నచ్చాడనితోస్తే అసలు ముందుగానే పెళ్ళిచూపులు ఏర్పాటు చెయ్యరు. వరుడికి వధువు నచ్చితే ఆ పెళ్ళి నిశ్చయమైపోయినట్లే!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నచ్చకపోతే?"

"జాహ్నవి నచ్చని వరుడు ఈ భూప్రపంచంలో పుట్టివుంటాడని అనుకోను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"యూ ఆర్ రైట్!" అన్నాడు సురేష్.

"అయామ్ ఆల్వేస్ రైట్—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయితే నువ్వేమంటావ్?"

"జాహ్నవి వరుడికి నచ్చుతుంది. ఈ పెళ్ళి జరుగుతుంది—"

"ఐ డోంట్ లైకిట్ —"

"బట్ యూ కాంట్ హెల్పిట్!"

సురేష్ చేతులు వెనక్కి కట్టుకున్నాడు. కొద్ది క్షణాలు అటూ ఇటూ పచార్లుచేశాడు. తర్వాత చేతులు ముందుకు కట్టుకున్నాడు. మళ్ళీ కాసేపు అటూ యిటూ తిరిగాడు. తర్వాత ఆతని కుడిచేయి క్రిందకు వాలింది. ఎడమచేయి మీసాలమీదకు వెళ్ళింది.

"ప్రతాప్ —జాహ్నవికి వరుడు నచ్చాడు. నచ్చితే బ్రతకడు. సరేనా?" అన్నాడు సురేష్.

ప్రతాప్ కళ్ళలో వెలుగు కనబడింది.

* * *

"రారా బాబూ—నీ కోసమే చూస్తున్నాం—" అంది ప్రతాప్ తల్లి లక్ష్మమ్మ.

"ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నీకు పెళ్ళి సంబంధం వచ్చింది—" అన్నాడు ప్రతాప్ తండ్రి సీతాపతి.

"చదువుకుని ఉద్యోగం చేస్తున్న మగకుర్రాళ్ళకి పెళ్ళి సంబంధాలు రావడంలో ఆశ్చర్యమేముంది?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అందులో ఆశ్చర్యం లేదు. కాని చదువుకుని ఉద్యోగం చేసే మగకుర్రాళ్ళు పెళ్ళి వద్దనడంమాత్రం ఆశ్చర్యమే!" అన్నాడు ప్రతాప్ తండ్రి సీతాపతి.

"మ్యాజిక్ షో కూడా మొదటిసారి చూసినప్పుడు మాత్రమే ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తుంది. పెళ్ళివద్దని నేను రోజూ అంటున్నా మీకింకా ఆశ్చర్యంగానే వుంది—" అన్నాడు ప్రతాప్ చిరాకుగా.

"ఏమిట్రా — నీ ఉద్దేశ్యం — అసలు పెళ్ళెందుకు చేసుకోవు?" అన్నాడు సీతాపతి కోపంగా.

"ఉండండి—చిన్న ప్రశ్నాణ్ని అడిగే పద్ధతి అదేనా-నేనడుగుతానుండండి—" అంటూ లక్ష్మమ్మ—"బాబూ-పెళ్ళెందుకు చేసుకోవు?" అంది.

"ఎలా అడిగినా నా సమాధానం మారదమ్మా—నాకు పెళ్ళంటే యిష్టంలేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయిష్టానికి కూడా కారణాలుంటాయి కదురా?"

"నాకు కాకరకాయకూర సహించదు. మీ యిద్దరికీ ఎంత ఇష్టం. కారణం చెప్పమంటే ఎలా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"పెళ్ళి వీడికి కాకరకాయ కూరలా ఉందిట!" నిర సనగా అన్నాడు సీతాపతి.

"అమ్మా—కాకరకాయ కూర చేశాను. అబ్బాయి గారికి బంగాళాదుంపలు వేయించమంటారా?" అంది లోపల్నుంచి సావిత్రి.

"అదీ నన్నడగాలా?" అని విసుక్కుంది లక్ష్మమ్మ.

"అయితే పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఆజన్మాంతం బ్రహ్మ చారిలాగుండిపోతావా?" అన్నాడు సీతాపతి.

"అలాగనీ నెననలేదే?" అన్నాడు.

"ఏరా—నీకు వేళాకోళంగా ఉందా?" అన్నాడు సీతాపతి.

"నాకు కాదు — పెళ్ళంటే మీకే వేళాకోళంగా వుంది. మీరు చేయాలనుకునే పెళ్ళి నా తృప్తికోసం కాదు. మీ తృప్తికోసం—అవునా?"

"మా తృప్తికోసమే అయితే ఆ జాహ్నవి సంబంధం కాదని ఎందుకంటాంరా—" అన్నాడు సీతాపతి.

జాహ్నవీ ప్రతాప్‌లు ఒకరంటే ఒకరు ఇష్టపడుతున్నారని అటు జాహ్నవి ఇంటా ఇటు ప్రతాప్ ఇంటా కూడా తెలుసు. లక్ష్మమ్మ జాహ్నవి జాతకం తెప్పించి చూసింది. దాన్ని పరిశీలించిన జ్యోతిష్కుడు-ఈ మెను వివాహమాడాలనుకునేవాడు పెళ్ళికి నెల రోజులు అటూ యిటూలో చచ్చితీరాలని ఉందన్నాడు.

లక్ష్మమ్మ హడిలిపోయింది. సీతాపతి జాతకాల్ని నమ్మనన్నాడు. లక్ష్మమ్మ నమ్ముతానంది. ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకోవద్దని కొడుకును బ్రతిమాలింది. ప్రతాప్ అంగీకరించాడు.

"ఇంటికి ఒక్కగానొక్క కొడుకివి. ఆశలన్నీ నీమీద పెట్టుకుని బ్రతుకుతున్నాం కాబట్టే జాహ్నవిని కోడలిగా తెచ్చుకోకూడదనుకున్నాం. నీ పెళ్ళి మా తృప్తికోసం ఎందుకవుతుంది? నువ్వూ, నీ పెళ్ళాం కలిసి కాపురం చేస్తుంటే కళ్ళారా చూడాలనేగదా—మా కోరిక!" అంది లక్ష్మమ్మ.

"కావాలంటే నా పెళ్ళి మీ తృప్తికోసమేనని ఇప్పుడే ఋజువు చేయగలను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"చేయవోయ్—చూస్తాను...." అన్నాడు సీతాపతి.

"సరే—అయితే నేనో అమ్మాయిని ప్రేమించాను. ఆమె జాహ్నవి కాదు. ఏ పట్టింపులూ లేకుండా వెంటనే ఆ పిల్లతో నా పెళ్ళి జరిపిస్తారా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

సీతాపతి, లక్ష్మమ్మ ఒక్కసారే ఆశ్చర్యంతో ఆఁ అంటూ నోళ్ళు తెరిచారు. చాలాసేపటిదాకా ఇద్దరికీ నోట మాటరాలేదు. ముందుగా సీతాపతే తేరుకుని—

"ఇదన్నమాట సంగతి—ఈ విషయం ముందుగానే చెప్పి

ఏడవొచ్చుగా." అన్నాడు.

"చెప్పక ఏడ్చేది నేను కాదు—మీరు!" అన్నాడు ప్రతాప్ దురుసుగా.

"ఒరేయ్—పెద్దా చిన్నా లేకుండా నాన్నగారితో ఏమిటా మాటలు?" అంటూ లక్ష్మమ్మ కొడుకును మందలించింది.

"నేను తప్పేమన్నానమ్మా? యదార్థం చెప్పాను.."

"ఆ పిల్లెవరో చెప్పరా?" అన్నాడు సీతాపతి.

"చెబితే మీరు ఒప్పుకోరు—"

"ముందు చెప్పమంటూంటే?"

"చెప్పి ప్రయోజనమేమిటి? మీరొప్పుకోనప్పుడు...." అని ఒక్క క్షణం ఆగి "ఒప్పుకుంటానని మాటివ్వండి ..." అన్నాడు ప్రతాప్.

"అసలు పెళ్ళే వద్దంటున్నవాడివి — ఇంతవరకూ వచ్చావు. మీ నాన్నగారితో పనిలేదు. నేను మాట ఇస్తున్నాను...." అంది లక్ష్మమ్మ.

"ఎందుకొచ్చిన మాటలమ్మా — మీరు నిలబెట్టుకోనప్పుడు ...."

"ఎందుకే వాడినలా అడుగుతావు. మనకు చెప్పడానికి ఆ పిల్లెవరో వాడికే తెలిస్తేగా. వెధవకి అతి తెలివి తేటలు ఎక్కువయ్యాయి—" అన్నాడు సీతాపతి.

"అతి తెలివితేటలేంకాదు—ఆ పిల్ల ఎవరో మీకూ తెలుసు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఎవరో త్వరగా చెప్పరా? ఎందుకీ డొంక తిరుగుడంతా—" అంది లక్ష్మమ్మ ఆత్రుతగా.

"ఏదో ఒకరోజున ఇది చెప్పాల్సిన అవసరం వస్తుందని నాకు తెలుసు. ఇంక దాచి ప్రయోజనంలేదు.

చెప్పేస్తున్నాను వినండి. నేను ప్రేమిస్తున్న పిల్ల పేరు సావిత్రి. ఆమె మనింట్లో వంటమనిషిగా పని చేస్తోంది."

దంపతులిద్దరూ మళ్ళీ నిశ్చేష్టులైపోయారు. తనలో కాస్త కదలిక రాగానే లక్ష్మమ్మ మొట్టమొదటగా— శివశివా — అన్నది చెవులు మూసుకుని. ఆ మాటలు విన్నాక కూడా సీతాపతిలో ఇంకా చలనం రాలేదు.

వంటమనిషి సావిత్రికి ఇరవై ఏళ్ళుంటాయి. మనిషి ఏపుగా ఉంటుంది. వంటి రంగు నలుపు. ముఖం అందంగా ఉండదు. మరీ కురూపికాకపోయినా ఒకసారి చూస్తే మళ్ళీ చూడకూడదనే అనిపిస్తుంది. దీనికి తగ్గట్టే ఆమెకు అలంకరణలో కూడా శ్రద్ధలేదు. కట్టుబొట్టు అంతా చూస్తే నలభై ఏళ్ళదానిలా ఉంటుంది. ముఖాన బొట్టు పెట్టుకోదు. మొగుడు పోయాడని చెప్పుకుంటుంది. కులం తెలియదు. ఎవరింట్లో పనిచేస్తే వాళ్ళ కులమేనని చెబుతుంది.

అసలామెకు పెళ్ళి కాలేదని చెప్పుకుంటే యెప్పుడు పెళ్ళి చేసుకుంటానని అడుగుతారని భయపడి అబద్ధం చెబుతుందనీ కొందరంటారు. పెళ్ళికాని కన్నె పిల్లకు వంటపనులు దొరకడం కష్టం. అంతకుమించి ఏమైనా చేయడానికి ఆమె పెద్దగా చదువుకోలేదు. పత్రికలు చదివే అక్షరజ్ఞానం మాత్రం వున్నది.

సావిత్రి గురించి అంతా ఈ విధంగా చెప్పుకుంటారు.

లక్ష్మమ్మ వీటి గురించి పట్టించుకోలేదు. సావిత్రి వంట బాగా చేస్తుంది. సహనం ఎక్కువ. ఎదిరించే స్వభావంలేదు. మగాళ్ళున్న చోటికి ఏదో వంక పెట్టుకుని రాదు. వచ్చినా ప్రమాదంలేని రూపం. షోకిల్లా గుణాలు లేవు. ఇంట్లో వున్నదో లేదో కూడా తెలియకుండా

మసలుతుంది. ఆమె చాలా గుట్టుమనిషి అని లక్ష్మమ్మ మెచ్చుకుంటూంటుంది.

అయితే అంత గుట్టుగానూ సావిత్రి యిప్పుడు తన కొడుకును వలలో వేసుకుందా?

సీతాపతి తేరుకున్నాడు — "ఒరెయ్ — నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో నీకు తెలుసున్రా—" అన్నాడు. ఆయన గొంతులో ఆవేదన ఉన్నది.

"నా పెళ్ళి మీ తృప్తికోసమేగానీ నా తృప్తికోసం కాదని ఒప్పుకుంటూరా? సావిత్రిని భార్యగా నేనంగీకరిస్తాను. మీరామెను కోడల్ని చేసుకుంటూరా? వెంటనే జవాబివ్వక్కర్లేదు. బాగా ఆలోచించి చెప్పండి—" అన్నాడు ప్రతాప్. అతనక్కడ ఒక్క క్షణం కూడా ఆగకుండా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సీతాపతి లక్ష్మమ్మవంక చూసి—"వాడు సావిత్రిని ప్రేమించడంలేదే—ఉదాహరణ చెప్పాడు — అంతే!" అన్నాడు.

"అంతేనంటూరా?" భర్తవంక అనుమానంగా చూస్తూ అడిగింది లక్ష్మమ్మ.

సీతాపతి అంతేనని అనలేదు. ఆలోచిస్తున్నాడు.

* * *

సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకు అలారం మ్రోగింది.

ఉలిక్కిపడి లేచింది సావిత్రి.

కళ్ళు నులుముకుంది. మూతలు పడిపోతున్నాయి. యెలాగో నిలుపుకుంది. ఆగకుండా ఆవలింతలు రాసాగాయి. వళ్ళు బొంతమీదకు వాలిపోతానంటూంటే ఆమె ఎలాగో సర్వశక్తులూ క్రోడీకరించుకుని లేచి నిలబడింది. నెమ్మదిగా వాష్ బేసిన్ వరకూ నడిచి ముఖం

కదులుతోంది. నీళ్ళు పుక్కిలించి ఉమ్మేసి నోరంతా శుభ్రం చేసుకుంది. తర్వాత గోడలోకి వున్న అలమారా దగ్గరకు వెళ్ళింది.

ఆమె దృష్టిని అక్కడ వున్న మెరుస్తున్న బాకును ఆకర్షించింది. దాన్ని బొడ్లో దోపుకుంది. ఓ చిన్న కాగితంతీసి—సీసాలోని కారంతీసి పొట్లంగా కట్టింది. ఆ పక్కనే వున్న రిఫ్రిజరేటర్లోంచి నిమ్మకాయ ఒకటి తీసింది. చేతో పట్టుకుంది.

రెండడుగులు వేసి మళ్ళీ ఆగింది. గదిలో గోడకు పార్వతీదేవి పటం తగిలించి వుంది. సావిత్రి రెండు చేతులూ జోడించే ఆ పటానికి నమస్కరించింది.

"అమ్మా—నాకే ఆపదా కలక్కుండా కాపాడు!"

ఈ మాటలు అప్రయత్నంగా ఆమె నోటినుండి వచ్చాయి.

తర్వాత సావిత్రి చకచకా వంటింట్లోంచి బయట పడింది. ఆమె అడుగులు చకచకా పడుతున్నాయి. చూస్తూండగా ఆమె మేడమెట్లు ఎక్కి ఓ గదిముందు ఆగి—తలుపుమీద ముచ్చటగా మూడుసార్లు చప్పుడు చేసింది.

చప్పుడు చెయ్యకుండా తలుపు తెరుచుకుంది.

సావిత్రి లోపల అడుగు పెట్టింది.

ప్రతాప్ తలుపులు మూసి-"నిమ్మకాయ తెచ్చావా?" అనడిగాడు.

"ఊఁ" అంది సావిత్రి.

ఆమె కళ్ళు అప్రయత్నంగా గదిలోని ఓ మూలకు పోయాయి.

అంతే! ఆమె కళ్ళల్లో భయం స్పష్టంగా కనిపించింది.

గదిలో ఆ మూల ఒక పీట వున్నది. పీటమీద చిన్న విగ్రహం. అది బేతాళునిది. చాలా భయంకరంగా వుంది బేతాళుడి ముఖం.

"అయితే ఈ రోజు బేతాళ పూజ ఉన్నదా?" అన్నదామె.

"ఊఁ"

"ప్రతాప్—ఎన్నాళ్ళకొకసారి ఇలా పూజచేస్తారు మీరు?"

"ఇన్నాళ్ళకని నియమంలేదు. ఎప్పుడు పూజచేయమని నా మనసు చెబితే అప్పుడు చేస్తాను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఈ పూజ ఎందుకు?" అంది సావిత్రి.

"నాలోని లోపాల్ని సవరించుకునేందుకు—"

"మీలో లోపాలు యేమున్నాయి?"

"నీకు తెలుసు—"

"నాకు తెలిసి మీలో యే లోపాలూ లేవు—" అంది సావిత్రి.

ప్రతాప్ తృప్తిగా నిట్టూర్చినా ముఖం మాత్రం ప్రసన్నంగాలేదు. అతడి చూపుల్లో క్రూరత్వం తొంగి చూస్తోంది.

"నువ్వు మొహమాట పడుతున్నావు. మనమిలా కలుసుకున్నప్పుడు నీకేమనిపిస్తుంది? అసహ్య భావం కలగదూ?" అన్నాడతను.

"నిజం చెబుతున్నాను. ఈ గదిలోంచి అడుగు బయట పెట్టగానే నాకు గుర్తుండిపోయేది మీ రసికత

ఒక్కటే! అందుకే మళ్ళీ మళ్ళీ మీ గదిలో ప్రవేశించాలని ఉంటుంది—" అంది సావిత్రి.

"నేను నమ్మలేను!"

"అందుకే గదా — అన్నింటికీ సహించి మీ గదిలో అడుగుపెడుతున్నాను. మీరంటే యిష్టమే లేకపోతే మీ యింట్లో పనిచేసేదాన్ని కాదు—"

సావిత్రి అన్నమాటలు అబద్ధంకాదు. యేణార్థం క్రితం ఆమె మరో యిల్లు చూసుకోవాలని నిశ్చయించుకుంది. ఎందుకంటే ఆ యింట్లో తిండికి లోటులేకపోయినా ఆమెను మరీ పురుగుకన్న హీనంగా చూడడం జరిగింది. తనూ మనిషిలా చూడబడాలని యే మనిషికైనా ఎంతో కొంత ఉండడం సహజం.

తనకు కలిగిన నిర్ణయాన్నామె మర్నాడుదయం లక్ష్మమ్మకు చెప్పాలనుకుంది. ఆ రాత్రే ఆమెకు ప్రతాప్ గదిలోకి తొలిసారిగా పిలుపు వచ్చింది. సావిత్రికి ఇదేమీ అంత కొత్తకాదు. సంతోషంగానే వెళ్ళింది. అయితే ఇంతవరకూ ఎవ్వరూ ఆమెను మరీ అంత శాంతితో అనుభవించలేదు. ఆమే తన సర్వస్వమైనట్లు యెంతో ఆవేశపడ్డాడు ప్రతాప్. ఆ అనుభవం ఆమెకు నచ్చింది. ఆమె నిర్ణయం మారిపోయింది. ఆ విషయం ప్రతాప్‌కీ తెలుసు.

అప్పుడు ప్రతాప్ నెమ్మదిగా అన్నాడు—"ఇందాకా మా యింట్లో నా పెండ్లి ప్రసక్తి వచ్చింది...."

"విన్నాను—" అంది సావిత్రి.

ప్రతాప్ ఉలిక్కిపడి-"యేం విన్నావు?" అన్నాడు.

సావిత్రి అంతా చెప్పింది.

"అయితే నువ్వు గానీ కొంపతీసి నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని అనుకోవడం లేదుగదా!" అన్నాడు ప్రతాప్.

కొంపదీసి—అని అతననడం సావిత్రి మనసును గాయ పరిచింది. అందుకని తల అడ్డంగా ఊపింది.

"నువ్వు మంచిదానివి. నీ స్థానం నీకు తెలుసు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

అతడు చెప్పకపోయినా ఆమెకు అతడిలోని లోపం కొంత తెలిసింది. ఆమె బాడ్లో బాకును తడుముకుంది. చేతిలో నిమ్మకాయను గట్టిగా పట్టుకుంది. ప్రతాప్ వంక అదోలా చూస్తూ — "చెప్పండి — మీలోని లోపా లేమిటో?" అంది.

"కూర్చో చెబుతాను—" అన్నాడు ప్రతాప్. ఆమె కూర్చుంది. ప్రతాప్ ప్రారంభించాడు. "ఈ రోజు నా స్నేహితుడింటికి వెళ్ళాను. అక్కడో అందాల సుందరి నగ్న ప్రదర్శన కావిస్తోంది. నా శరీరం వశంతప్పింది. అప్పుడే ఆమె కావాలనిపించింది—"

"తప్పు కదూ?"

"కాదు. నా స్నేహితుడే ఆమెను నాకు అప్పగిస్తా నన్నాడు. వద్దన్నాను—"

"ఎందుచేత?"

"అది నా మొదటి లోపం—"

"నాకు అర్థంకాలేదు—" అంది సావిత్రి.

"ఆమెనలా చూడగానే నాకు నువ్వు గుర్తు కొచ్చావు?" అన్నాడు ప్రతాప్. సావిత్రి సిగ్గుపడింది. ప్రతాప్ ఆమెను లేచి నిలబడమన్నాడు. ఆ సుందరి

యిచ్చిన ప్రదర్శన వర్ణించి సావిత్రినలా చేయమన్నాడు. సావిత్రి అందుకు సిద్ధపడబోగా—"వద్దులే—ఈ వ్యవహారం పూజయినాక ప్రారంభిద్దాం—" అన్నాడు.

పూజ అనగానే సావిత్రి శరీరంలో సన్నని వణుకు ప్రారంభమయింది. "వద్దు-పూజకు ముందే!" అన్నదామె.

"ఎందుకని?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"పూజ తరువాత నే నుత్సాహంగా వుండలేను—" అన్నదామె.

ప్రతాప్ కళ్ళు చిత్రంగా మెరిశాయి — "కుదరదు సావిత్రీ—పూజకు ముందు శృంగారం పనికి రాదు—" అన్నాడతను.

సావిత్రికి పూజ గురించి తల్చుకుంటేనే భయంగా వుంది. అందుకని ఆమె మాట మారుస్తూ—"ఆ సుందరిని చూడగానే నేనెందుకు గుర్తొచ్చాను?" అంది.

"యేమో — ఏ అందగత్తెను చూసి నా మనసు చలించినా అప్పుడు నాకు నువ్వే గుర్తుకు వస్తావు. నువ్వే కావాలనిపిస్తుంది—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఆ అందగత్తె కావాలనిపించదా?"

"అనిపించదు. కానీ నీలో ఆ అందగత్తెను చూసుకోవాలనిపిస్తుంది. చూసుకోగల్గుతాను కూడా—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"సందేహంలేదు. ఇతడు నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు—" అనుకుంది సావిత్రి. కానీ ఆ విషయం అతడికే తెలుసునో లేదోనని ఆమె అనుమానం. పైకిమాత్రం— "ఇది చాలా విచిత్రంగా ఉంది—" అంది.

"ఇదే నాలోని రెండవ లోపం—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఇంకా ఎన్ని లోపాలున్నాయి మీలో?" అనడిగింది సావిత్రి.

"జాహ్నవి నన్ను ప్రేమిస్తోంది. నేనూ ఆమెను ప్రేమిస్తున్నాను. అయితే ఆమె నన్ను పెళ్ళిచేసుకోమంటుంది. నాకది ఇష్టంలేదు—"

"ఎందుకని?" అంది సావిత్రి.

"పెళ్ళి అనగానే పడకటింటి అనుభవం గుర్తొస్తుంది. ఆ అనుభవం నీతో తప్ప మరెవ్వరితోనూ ఊహలో కూడా భరించలేదు నేను. అందుకే జాహ్నవిని పెళ్ళి చేసుకోలేనని కూడా చెప్పేశాను-" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అలా చెప్పడమే మంచి పని. లేనిపక్షంలో ఆమె మీకోసమే ఎదురుచూస్తూ ఉండిపోయేది. ఇప్పుడామె మరో వరుణ్ని వెతుక్కుంటుంది—" అంది సావిత్రి.

"కానీ...." అన్నాడు ప్రతాప్ — "జాహ్నవి అందం అసామాన్యమైనది. ఆమెను ప్రేమించిన వాడెవ్వడూ ఆమె పరుల సొత్తు కావడం సహించలేడు. ఆమెను వివాహమాడడానికి ముందుకు వచ్చినవాడు పెళ్ళయ్యేదాకా కూడా బ్రతకడు. జాహ్నవికి చాలా మంది ప్రేమికులున్నారు. వాళ్ళు వాడిని బ్రతకనివ్వరు. ఎంతమంది వరులు ముందుకొస్తే అంతమందీ చావవలసిందే. జాహ్నవికి పెళ్ళికుదిరిందంటే రక్తం ఏరులై ప్రవహించాల్సిందే—అసలిది ఆమె జాతకంలోనే ఉంది—"

"బాగుంది. ఎవరో ఒకరు ఆమెను పెళ్ళాడి ఆమె

జీవితం తీర్చిదిద్దాలనుకోవాలి గానీ — ఆమెప నేను పెళ్ళాడను, మరెవ్వరూ పెళ్ళాడ్డానికి వీల్లేదు — అంటే ఆమె జీవితం ఏమైపోతుంది?" అంది సావిత్రి.

"ఎంతో మంది చేత ప్రేమించబడిన ఆడదాని కాకష్టాలు తప్పవు—...."

"మీ ప్రేమకూడా అలాంటిదేనా?"

"బహుశా ఇది నా మూడో లోపమనుకుంటాను...." అన్నాడు ప్రతాప్.

సావిత్రి ఆశ్చర్యంగా అతడివంక చూసింది—"ఈ లోపాలు సవరించుకోడానికి మీరే ప్రయత్నాలూ చేయడంలేదా?" అని ఉలిక్కిపడింది. జవాబు ఆమెకు తెలియకేం? కొద్దిక్షణాల క్రితమేకదా అతడు చెప్పాడు- తను చేసే బేతాళ పూజ తనలోని లోపాల్ని సవరించుకోడానికేనని.

ప్రతాప్ బదులు ఇవ్వలేదు. తమాషాగా నవ్వాడు.

"అసలు నీలోని పెద్దలోపం ఇదే!" అనుకుందామె మనసులో. నన్నింతగా కావాలనుకుంటున్నావు. కోరుకుంటున్నావు. సుఖపెడుతున్నావు. మరో ఆడదానికి నీ మనసులో స్థానంలేదు. కానీ అలాంటప్పుడు ఏమిటిది? ఈ పూజ ఎందుకు?

ఈ లోపం సవరించబడాలంటే ఏం చేయాలో?

"పూజకు వేళ అవుతోంది!" ప్రతాప్ ఆమెను హెచ్చరించాడు.

సావిత్రి తన చేతిలోని నిమ్మకాయను అతడి చేతిలో ఉంచింది.

(ఇంకా వుంది)